

1. BUDEME BYDLET V RUMUNSKU

Jednoho dne přišli rodiče s tím, že pojedeme na prázdniny do Kluže. To je město v Rumunsku, přesněji v Transylvánii (neboli Sedmihradsku). Rumunsky se to jmenuje Cluj-Napoca. *Napoca* byla sídlem starých Dáků, dávných tamních obyvatel.

Táta v Rumunsku pracuje. A když se mu podařilo pronajmout si tam byt a mně skončila školka, tak chtěl, abychom tam s maminkou byly nějakou dobu s ním. Proč ne. Já jsem se docela těšila. Prý se tam dá domluvit anglicky. A to já umím. Učila jsem se angličtinu celý rok s Verčou. Umím říct, jak se jmenuju, a taky znám názvy zvířátek. Třeba slona nebo klokana.

2. ODJEZD DO KLUŽE

Nastal den odjezdu. Sbalila jsem si dost panenek. Vešly se mi pohodlně do kufru. Mám totiž už svůj vlastní kufr. Je nádherný. Růžový, na kolečkách, s vytahovací rukojetí. Máma říká, že mi musí vydržet až do dospělosti.

Jo a taky jsem si vzala žábu na spaní. Bez ní totiž nemůžu usnout.

Tak tedy Karlička, naše auto, už byla úplně naložená věcmi na měsíc. Měla plný střešní box i kufr. Máma půjčila zase v knihovně cédéčka na poslouchání, ale mého oblíbeného Robinsona Crusoea zrovna bohužel neměli. Nevadí. Ukázalo se, že babička Magdalena Novotná je taky dobrá. Vypočetli jsme si vyprávění o ní během té dlouhé cesty několikrát. Nejvíc mě teda zaujala Viktorka. Měla jsem totiž u nás v domě taky jednu kamarádku, která se jmenovala Viktorka, ale už se odstěhovala.

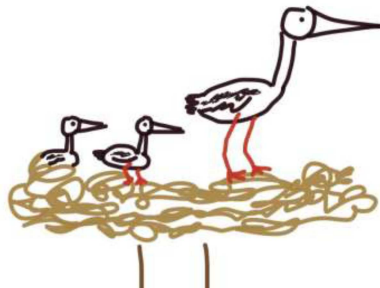
Cesta do Kluže nám trvala dva dny. Ale jednou jsme přespali v Maďarsku. V Szolnoku. Přijeli jsme tam až večer. Zdrželi jsme se totiž trochu u Tábora. Máma se chtěla strašně podívat do nějaké vesničky, kde se narodila moje prababička Anna, po které se jmenuju. Ta vesnička je Dlouhá Lhota. Zastavili jsme na návsi před sámoškou, bylo pěkné vedro. Uprostřed vesničky byl rybník a kolem chalupy. Máma začala obcházet rybník, stála a koukala. Byla to pěkná nuda. Šli jsme pak taky s tátou k rybníku. Páni, tam to kvákalo. Máma si to kvákání dokonce nahrála na telefon a pak si to nastavila jako vyzvánění, když jí přijde zpráva.

Když se máma konečně vynadávala, nasedli jsme do auta, zapnuli klimatizaci a jelo se směr Rakousko.

Zajímavé je, že ta babička Magdalena Novotná prý žila v nějakém Rakousku-Uhersku, a táta říkal, že tam, kudy pojedeme, to bylo kdysi všechno Rakousko-Uhersko, i tam, kde budeme bydlet. Jelo se nám dobře, akorát máma pořád skuhrala, že jí bolí hlava a je jí špatně. A že bude blinkat.

Takže druhý den jsme vyrazili ze Szolnoku směr Rumunsko. Zanedlouho jsme byli na hranicích a už jsme mohli začít pozorovat rumunskou krajinu. To, co nás na rumunských vesnicích hned zaujalo, byla hojná přítomnost čápů. Měli hnízda na telefonních sloupech nebo na komínech chalup.

Potom taky byly všude rumunské vlajky, mysleli jsme si, že je snad nějaký svátek. Ale nebyl.

Typický rumunský vesnický dům je jednopatrový, bez štítu, s červenou střechou a dřevěnými roletami. Malým dvorečkům blahodárný stín poskytuje lehká kovová konstrukce porostlá popínavým vínem.

Malé zahrádky jsou plné vzrostlých stromů. Stavili jsme se cestou v restauraci na oběd, jelikož už jsme hlady šilhali. Sedli jsme si na terásku před restauraci. Servírka neuměla anglicky, ale pantomimicky jsme se dorozuměli, že si dáme něco k jídlu. Vedle terásky stála stará pec. Později se ukázalo, že to je psí bouda, protože tam bydlí pes. Starý pes, bez nohy. Pomalu vylezl z boudy, ale pak zase zalezl, protože mu tam nějaký pán nalil polévku. Byla to nepochybně vyhlášená rumunská dršťkovka ciorba de burta.